

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 93/11
18.01.2012. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бате Цветковића, председника већа, Невенке Важић, Анђелке Станковић, Љубице Кнежевић-Томашев и Веска Крстајића, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Милом Ристић, као записничарем, у кривичном предмету против окр. М.В., због кривичног дела разбојништва из члана 206. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости Републичког јавног тужиоца Ктз 796/11 од 22.12.2011. године, подигнутом против правноснажних пресуда Основног суда у Шапцу 7К 2166/10 од 19.05.2010. године и Апелационог суда у Београду Кж1 6573/10 од 07.04.2011. године, у седници већа одржаној дана 18.01.2012. године, донео је

ПРЕСУДУ

УВАЖАВА СЕ захтев за заштиту законитости Републичког јавног тужиоца Ктз 796/11 од 22.12.2011. године, као основан, па се **УКИДАЈУ** правноснажне пресуде Основног суда у Шапцу 7К 2166/10 од 19.05.2010. године и Апелационог суда у Београду Кж1 6573/10 од 07.04.2011. године и предмет враћа првостепеном суду на поновно суђење.

Образложење

Пресудом Основног суда у Шапцу 7К 2166/10 од 19.05.2010. године окривљени М.В. оглашен је кривим због кривичног дела разбојништва из члана 206. став 1. у вези члана 33. Кривичног законика и осуђен на казну затвора у трајању од једне године у коју казну му се урачунава и време provedено у притвору и то од 07.04.2010. године па до 19.05.2010. године.

Истом пресудом обавезан је окривљени да плати суду на име трошкова кривичног поступка износ од 90.000,00 динара и на име паушала износ од 5.000,00 динара све у року од 15 дана по правноснажности пресуде.

Пресудом Апелационог суда у Београду Кж1 6573/10 од 07.04.2011. године одбијене су као неосноване жалбе јавног тужиоца Основног јавног тужилаштва у Шапцу и браниоца окривљеног М.В. адв. С.Ж., а пресуда Основног суда у Шапцу 7К 2166/10 од 19.05.2010. године потврђена.

Републички јавни тужилац подигао је захтев за заштиту законитости Ктз. 796/11 од 22.12.2011. године против наведених правноснажних пресуда због повреде одредаба кривичног поступка из члана 71. став 2., члана 251. став 5. и члана 337. став 3. у вези члана 368. став 1. тачка 10. ЗКП и члана 33. став 2. Устава Републике Србије, са предлогом да Врховни касациони суд уважи захтев као основан јер је пресудама Основног суда у Шапцу 7К 2166/10 од 19.05.2010. године и Апелационог суда у Београду Кж1 6573/10 од 07.04.2011. године повређен закон на штету осуђеног исте укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење.

Врховни касациони суд је одржао седницу већа у смислу члана 422. став 3. ЗКП, у одсуству уредно обавештеног Републичког јавног тужиоца, на којој је размотрио списе предмета са побијаним пресудама, па је по оцени навода у захтеву нашао:

Захтев за заштиту законитости је основан.

Основано се у захтеву за заштиту законитости указује да су побијане правноснажне пресуде засноване на доказу на коме се по закону не може заснивати судска одлука и то на записнику о саслушању окривљеног М.В. пред истражним судијом од 09.04.2010. године који је прибављен на начин супротан одредби члана 71. став 2. у вези члана 251. став 5. ЗКП, чиме је учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 368. став 1. тачка 10. ЗКП, која за последицу има укидање пресуда.

Наиме, одредбом члана 71. став 2. ЗКП је прописано да окривљени према коме је одређен притвор мора имати браниоца док је у притвору (обавезна одбрана), а одредбом члана 89. став 9. ЗКП прописано је да окривљени може бити саслушан у одсуству браниоца ако се изричито одрекао тог права, а одбрана није обавезна, ако бранилац није присутан иако је обавештен о саслушању (члан 251. ЗКП), а не постоји могућност да окривљени узме другог браниоца или ако за прво саслушање окривљени није обезбедио присуство браниоца ни у року од 24 сата од часа кад је поучен о овом праву, осим у случајевима обавезне одбране.

Из списка предмета произилази да је решењем истражног судије Вишег суда у Шапцу Кри 49/10 од 07.04.2010. године окривљеном М.В. одређен притвор на основу члана 142. став 1. тачка 2. ЗКП. Окривљени М.В. је у време трајања притвора саслушан на записнику пред истражним судијом Основног суда у Шапцу дана 09.04.2010. године, а по захтеву за спровођење истраге Основног јавног тужиоца у Шапцу Кт. 795/10 од 08.04.2010. године због основане сумње да је извршио кривично дело разбојништва из члана 206. став 1. КЗ у вези члана 33. КЗ, али без присуства браниоца, при чему у списима предмета нема ни доказа о томе да је бранилац окр.адв. С.Ж. из III. на погодан начин обавештена о саслушању окривљеног (члан 251. став 5. ЗКП).

Овакво поступање истражног судије супротно напред цитираним одредбама члана 71. став 2. и члана 251. став 5. ЗКП, као и члана 33. став 2. Устава РС, санкционисано је чланом 18. став 2. ЗКП, тј. забраном заснивања судске одлуке на таквом доказу који је сам по себи или према начину прибављања у супротности са Уставом или потврђеним међународним уговором, или су овим

законом или другим законом изричито забрањени, а ова забрана установљава и обавезу суда да издвоји такве записнике из списка предмета (члан 178. став 1. ЗКП).

Међутим првостепени суд је на исказу окривљеног М.В. датом на записнику пред истражним судијом од 09.04.2010. године засновао првостепену пресуду (страна 3 пасус 1. и страна 4. пасус 1. образложења првостепене пресуде), то јест изнео садржину и оценио доказну вредност исказа окривљеног М.В., који је прибављен противно наведеним кривично-процесним одредбама.

На наведени начин првостепени суд је осуђујућу пресуду засновао на доказу недозвољеном по закону (члан 18. став 2. у вези члана 71. став 2. и члана 251. став 5. ЗКП) односно првостепени суд је на штету окривљеног учинио битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 368. став 1. тачка 10. ЗКП.

Како наведена повреда закона постоји због саме по себи чињенице заснивања пресуде на једном недозвољеном доказу, небитно је да ли се закључци првостепеног суда о постојању кривичног дела и окривљеном као извршиоцу дела могу са сигурношћу заснивати на осталим законито изведеним доказима, па је другостепени суд не отклањајући напред наведену повреду закона поводом изјављених жалби Основног јавног тужиоца у Шапцу и браниоца окривљеног М.В., доношењем другостепене пресуде учинио исту повреду закона (на коју пази по службеној дужности члан 380. став 1. тачка 1. ЗКП), када је одбијајући наведене жалбе као неосноване потврдио првостепену пресуду.

Налазећи да су, из изнетих разлога, основани наводи захтева за заштиту законитости да је побијаним правноснажним пресудама повређен кривични закон на штету окривљеног и да за то обе пресуде треба укинути и предмет вратити првостепеном суду на поновно суђење, Врховни касациони суд је на основу члана 30. став 1., члана 32. Закона о уређењу судова („Службени гласник РС“ број 116 од 22.12.2008. године) и применом члана 425. став 1. ЗКП одлучио као у изреци ове пресуде, с тим да ће првостепени суд у поновном поступку отклонити повреду закона на које је указано у овој пресуди и донети правилну и закониту одлуку.

Записничар-саветник
Мила Ристић,с.р.

Председник већа
судија
Бата Цветковић,с.р.